

KÁLNAY ADÉL

Régi kertben, tétován

*Jártam nemrég egy régi kertben,
csikorgva nyílt ajtaja,
pókhálókat szaggatva mentem,
régvolt magamat kerestem,
bár tudtam, nem lelem meg soha.
Billegett alattam a járdakő,
nem fogadta el súlyomat,
hogy én vagyok, nem hihette,
nem így emlékezett lépteimre,
lelökni kívánta lábamat.
Aludni vágyott, megszűnni már,
fűben eltűnni észrevétlen,
földbe süppedni tán,
amelyből hajdan vétetett.
Hanem a fák, a jó emlékezők,
csak végigmértek szótlanul,
láttam, megismernek engem,
csodálkoztak is, mivé lettem,
s karolták volna vállamat.
Gyümölcsök helyett emlékektől
roskadoztak most az ágak,
fáradt, régi, töppedt képek,
s könnyű, hajdanvolt álmok
ringtak incselkedve, s kérdezték
volna, hogy vagyok, de jött
a szél és befogta szájuk, örök
csend legyen dohos világuk,
szólniuk hozzám már nem szabad.
A kert végében még állt a pince,
besüppedt tetővel haldokolt,
láttam, szememre hányja
a sok eltűnt évet és hónapot.*

Csöndben álltam, várahoztam,
talán hallok valami fontosat,
olyat, ami csak nekem szól,
amit nekem őriztek itt a fák,
s jól gondoltam, szólt a kert,
fülembé sügött, így üzent:
az idő, ez a furcsa szerzet,
láthatatlanul körbefon, nem
érezed, úgy mozdít észrevétlen,
s mire feleszmélsz, megírja arcod,
akár te tetted ezt hajdan kerted
fáival, itt jártam, írja, és lesi kajánul,
mit szólsz, ha látod, csakugyan,
már megint jött és lelopta a fényt
hajadról, kicsalta a színt szemedből,
s most arra vár, hogyan görbítse hátad . . .
Lásd így vagyunk mi is, tétován
keressük egyszervolt magunk,
de hiába, nincsenek csodák,
nem jön elő, mi élő volt, a múlt.
Jól van így, gondoltam akkor,
hiszen itt minden én vagyok,
a járdakő, a kapu is, a pince és
a néma fák, bennem süppednek,
csikorgnak, nőnek, bennem
emlékeznek már örökké, így
hordják súlyos terheik –
s közben az idő csak röpít...

Quasimodo költőverseny 2006. különdíj